

Olin meidän ammattiosaston hallituksen kokouksessa ja siellä vallinneen yhdessä tekemisen ilmapiiriin innostamana tarjouduin kirjoittamaan tämän historiamme ensimmäisen blogi-kirjoituksen. Olimme yhtä mieltä siitä, että aiheesta pitää jotakin kirjoittaa, sillä se puhututtaa jäsenistöä kovasti.

Kun sitten muutaman päivän kuluttua avasin koneen aloittaakseni kirjoittamista, oli innostus haihtunut ja tilalle alkoi nousta paniikki. Miten minä saan asian avatuksi niin, että siitä ymmärtää, miten raivokkaasti me Tehyssä olemme tämän asian puolesta taistelleet? Että kaikkemme yritettiin ja enemmän toivottiin?

Lähtötilannehan oli se, että koronakorvaukset tulivat osana valtakunnansovittelijan esitystä, joka oli muotoa ”Ota tai jätä”, eli liitot eivät siinä kohtaa voineet enää sanoa, että sopii, jos tuo koronakorvaus maksetaan kaikille. Sopimukseen tuli pykälä, että työntekijöiden edustajien kanssa pitää paikallisesti asiasta neuvotella, mutta että jos korvauksen saajista ei päästä yksimielisyyteen, niin päättää työnantaja siitä, saako mikään työntekijäryhmä valtakunnansovittelijan listauksen ulkopuolelta korvausta.

Korvauksista neuvoteltiinkin hyvässä hengessä useaan otteeseen, ja hyvinvointialueen johto ymmärsi, että esimerkiksi perusterveydenhoidon näytteenottajia ja koronakohortteja tai keskussairaalan hajautetun päivystyksen osastoja ei voi jättää ilman korvausta. Jätimme kuitenkin pöytäkirjan liitteeksi eriävän mielipiteemme, sillä omasta mielestäni aukottomat perustelumme eivät riittäneet saamaan läheskään kaikkia esittämiämme yksiköitä saajien listalle.

Neuvottelut katsottiin päättyneiksi ja suuntasimme katseemme jo lukuisiin muihin päivän polttaviin asioihin, kun kunnista alkoi tulla sähköpostiviestejä, että me maksamme koronakorvaukset vain valtakunnansovittelijan esityksen mukaisille henkilöstöryhmille. Piste. Ymmärtäähän tuon tietysti, että kunnissa ei ollut kiinnostusta maksaa penniäkään enempää, kuin on pakko, koska emme ole enää heidän palkkalistoillaan, mutta tämä oli se kohta kun teki mieli huutaa! Tuntui, että hoitajat laitettiin etulinjaan tuntematonta tautia vastaan ja pahimman mentyä ohitse se sivuutettiin olankohautuksella, ilman minkäänlaista kiitosta tai arvostusta tehtyä työtä kohtaan.

Laitoimme tehyläisen myllyn pyörimään. Kontaktoimme kunnan päättäjiä ja virkamiehiä, teimme vetoamuksia ja kirjelmiä. Lähetimme sähköposteja ja soittelimme. Palvelualueylihoitaja Johanna Heino oli yksi vahva lenkki taistelussamme, hän soitti henkilökohtaisesti kaikkiin kuntiin ja kaupunkiin, jotka kieltäytyivät ”ylimääräisistä” maksuista ja perusteli miksi hänen alaisensa ovat korvauksen ansainneet.

Ensin saimme iloisia uutisia Seinäjoelta, jossa päätettiin maksaa myös perusterveydenhuollon kiiревastaanottoon ja koronakohorttiosastolle ja perässä seurasi entisen JIK:in alue. Kauhavalta tuli viesti, että he maksavat, jos kaikki muutkin. Lapuan ja Järviseudun päätöksiä odotellaan vielä. Hartaasti toivon, että näissäkin kunnissa ymmärretään laajentaa korvauksen saajien määrää.

Kävi kuinka kävi näiden loppujen kanssa, jää tästä asiasta karvas maku suuhun. Perusterveydenhuollon hammashoitoloiden ja keskussairaalan hammaspäivystyksen työntekijät suorastaan kylpivät aerosoleissa ja tekivät päivystysluonteista työtä, mutta jäivät ilman korvausta. Jos työs-

kentelet vanhusten tehostetussa palveluasumisessa, saat korvauksen, mutta jos asukkaina / asiakkaina on kehitysvammaisia tai mielenterveys- / päihdekuntoutujia, on sinut rajattu saajien joukosta. Ja niin edelleen.

Minun mielestäni tämä korvaus olisi kuulunut ihan kaikille hoitoalalla asiakastyötä tekeville. Minuunkin oli pandemian alkuvaiheessa yhteydessä hätääntyneitä edustettavia useammasta yksiköstä, peläten omansa tai läheistensä terveyden puolesta. On aika hätkähdyttävää vastata kysymykseen, että voiko työnantaja pakottaa minut tehtävään, jossa altistun koronalle, vaikka perheessäni on vakavasti immuunipuutteinen syöpäsairas.

Onneksi seuraava kertakorvaus maksetaan tasapuolisesti kaikille, eikä jonkun kehäkolmosen sisäpuolella tehdyn rajauksen mukaan, tästä iso kiitos keskustoimiston neuvottelijoillemme! Ja kiitos heidän neuvottelemiensa historiallisen suurten palkankorotusten, saamme hiljalleen työstämme myös parempaa korvausta jatkossa. Suunta on siis oikea, joten kevättä rintaan tehyläiset, kyllä me tämä laiva hiljalleen käännetään, kun vaan melotaan samaan suuntaan!

Outi Ulvila